

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/75/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8220202031
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8220202031.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

2

17Co/75/2022

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Eduarda Valenčina, v spore žalobcu Mag.rer.soc.oec. A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. - C. B. D., E. XXXX/XX, právne zastúpený JUDr. Matúš Hrib, advokát, so sídlom Advokátska kancelária C., F. XX, proti žalovanému: A. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., H. G. XXXX/XX, právne zastúpený: JUDr. Vladimír Mačík, advokát, so sídlom Advokátska kancelária Prešov, Slovenská 69, o zaplatenie 7.800,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 8C/44/2020-178 zo dňa 13.7.2022 takto

rozhodol:

Odmieťa odvolanie žalovaného proti zamietavému výroku.

Potvrdzuje rozsudok vo vyhovujúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalovanému s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne samostatným uznesením prvoinštančný súd.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 7.800 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 28.7.2020 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku súd žalobu zamietol. Žalobcovi priznal voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Prvoinštančný súd vychádzal zo žaloby, podľa ktorej žalobca uviedol, že je vlastníkom bytu č. X s prísl. na X. poschodí vo vchode XX v bytovom dome na I. J. D. C.. Žalovaný užíval byt od októbra 2014 do 5.2.2020 bez právneho titulu, pričom žalobca uvedené dovolil ako prejav dobrej vôle do času, než si žalovaný nevyrieši bytovú otázku. Medzi stranami sporu nebola podpísaná žiadna nájomná ani obdobná zmluva. Dňa 5.2.2020 došlo k vyprataniu predmetného bytu žalovaným. Žalobca žiadal žalovaného o vyriešenie vydania bezdôvodného obohatenia (za užívanie bytu) listom zo dňa 22.7.2020 vo výške 7.800 eur, avšak žalovaný na výzvu nereagoval.

Prvoinštančný súd dospel k záveru, že žalobca odkúpil byt od A. K. v roku 2012 za kúpnu cenu 96.000 eur, pričom v tom čase mal A. K. problémy s exekúciou a reštrukturalizáciou. Žalobca býval v rodinnom

dome, byt v tom čase nevyužíval. Stretli sa so žalovaným, vysvetlil mu svoju osobitnú situáciu, pričom žaloba súhlasil s podmienkou, že si žalovaný medzičasom vybaví úver a byt od žalobcu odkúpi. Táto okolnosť sa mu nepodarila vyriešiť. Žalovaný však za užívanie bytu nič neplatil. Výsluchom žalovaného súd zistil, že tento síce užíval byt patriaci žalobcovi, ale žalovaný žil v presvedčení, že tento byt patrí A. K.. Žil v domnení, že následne tento byt od neho odkúpi a bude patriť žalovanému. Potvrdil, že byt začal užívať v októbri 2014. To, že vlastníkom bytu je žalobca vyplývalo nakoniec aj zo svedeckej výpovede A. K., ktorý odpredal byt žalobcovi.

Prvoinštančný súd vypočul aj ďalších svedkov, ktorí svedčili o vzájomných vzťahoch medzi žalobcom a p. K., resp. aj otcom žalobcu a p. K..

Z potvrdenia realitnej kancelárie INVESTOR, s.r.o. vyplýva, že cena nájomného za štvorizbový byt v C., H. I. J. v novostavbe po kompletnej rekonštrukcii sa v období roku 2018 pohybovala na úrovni približne 300 eur mesačne bez energií. V roku 2019 išlo o sumu 350 eur.

V minulosti prebiehalo konanie pred Okresným súdom Bardejov pod sp. zn. 5C/4/2020, kde sa žalovaný domáhal voči žalobcovi určenia vlastníckeho práva k predmetnému bytu. V konečnom dôsledku zobral žalobu späť v celom rozsahu a konanie bolo zastavené.

Prvoinštančný súd na daný právny vzťah aplikoval jednak ust. § 451 ods. 1, 2 OZ, § 456 OZ a ďalej ust. § 107 ods. 1 a § 100 ods. 1 OZ, v spojení s § 517 ods. 1, 2 OZ. Ďalej aplikoval § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a z procesného predpisu ust. § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., § 151 ods. 1, § 153 ods. 2, 3, § 187 ods. 1, 2 a § 191 ods. 1, 2 CSP. Prvoinštančný súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Bolo jednoznačne preukázané, že žalobca si od A. K. zakúpil byt po predchádzajúcej dohode svojho otca a A. K., pričom bližšie analyzoval vzťahy otca žalobcu a A. K.. Žalobca primárne byt pre svoju potrebu nepotreboval. Preto, ak ho oslovil A. K., aby ho prenechal do užívania žalovanému, ktorý o byt prejavil záujem, žalobca s tým súhlasil. Podmienku však mal, že situácia sa musí vyriešiť do roka. Žalovaný sa do bytu nasťahoval v októbri 2014 a býval tam až do vystaňovania sa vo februári 2020 bez toho, aby uhrádzal či už mesačné nájomné, alebo aspoň náklady spojené s užívaním bytu. Žalovaný i svedok A. K. tvrdili, že žalobcovi uhrádzali v hotovosti mesačné splátky úveru, čo však žalobca poprel a žalovaný tieto okolnosti žiadnym spôsobom nepreukázal.

Žalovaný svoje oprávnenie byt užívať odvodzoval od skutočnosti, že sa do budúca stane vlastníkom bytu. Žalovaný však bez právneho dôvodu užíval tento byt skoro 5 a pol roka.

Prvoinštančný súd poukázal na inštitút bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a § 454 Občianskeho zákonníka. Keďže bolo preukázané, že medzi spornými stranami nedošlo k uzatvoreniu písomnej zmluvy o nájme bytu, ani sa o jej ústne dohodnutom obsahu nevyhotovila zápisnica tak, ako to vyžaduje ust. § 686 OZ, žalovaný užíval byt bez právneho dôvodu, avšak so súhlasom žalobcu. Žalobca tým, že užíval byt bez toho, aby za jeho užívanie niečo platil, nielen že získal majetkový prospech tým, že viac ako 5 rokov býval v byte žalobcu, ale za užívanie ani nič neplatil. Žalovaný ani nepreukázal, že by žalobcovi platil splátky úveru, preto prvoinštančný súd nemohol započítať tieto vzájomné plnenia. Dôkazy, ktoré navrhol žalovaný, sa dotýkali právneho vzťahu medzi A. K. a L. B., súd na tieto dôkazy neprihliadal.

Žalovaný získal majetkový prospech, a to bývanie v byte žalobcu po dobu viac ako 5 rokov na úkor žalobcu, ktorý za ten čas nemohol svoj byt užívať, alebo inak so svojím vlastníctvom nakladať. Patrí mu tak právo na zaplatenie trhovej ceny nájomného mesačných úhrad spojených s užívaním bytu, ktoré platil. Žalobca si žalobou uplatnil právo len na zaplatenie sumy trhového nájomného, ktoré preukázal potvrdením realitnej kancelárie o trhovej cene nájomného za roku 2018 a 2019. Celkovo žiadal zaplatiť za 24 mesiacov 7.800 eur, čo k priemernej hodnote nájomného podľa potvrdenia na roky 2018 a 2019 predstavovalo sumu 325 eur (300 eur + 350 eur).

Prvoinštančný súd poukázal na to, že čiastočne pohľadávka žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je premlčaná, avšak žalovaný námietku premlčania nepodal. Tak súd priznal žalobcovi právo na plnenie sumy, ako bola uplatnená. Výšku špecifikoval už vo výzve na zaplatenie bezdôvodného obohatenia žalovanému a predstavuje sumu 7.800 eur. Žalobca si uplatnil aj úrok z omeškania od 28.7.2020 vo výške 5,05 % ročne.

Keďže v danom prípade považoval prvoinštančný súd žalobu za dôvodnú čo do sumy 7.800 eur z titulu bezdôvodného obohatenia a úrokov o omeškania vo výške 5 % ročne od 28.7.2020, v tejto časti žalobe vyhovel. Vo zvyšku, teda v rozsahu úroku z omeškania nad sumu 5 % prvoinštančný súd samostatným výrokom žalobu zamietol. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 215 ods. 1, 2 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. Keďže žalobca bol v konaní úspešný, súd mu priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalovanému. Na splnenie povinnosti prvoinštančný súd určil žalovanému primeranú lehotu podľa § 232 ods. 3 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Namietal všetky výroky napadnutého rozsudku s tým, že podľa žalobcu odvolací dôvod predstavuje ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. Žalovaný uviedol, že napadnutý rozsudok trpí skutkovými a právnymi vadami. Prvoinštančný súd pochybil, keď vyhodnocoval vo veci vykonané dôkazy, a to nie podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov, ale izolovane, bez kontextu na iné veci a najmä okolnosti preukázané v konaní. Prvoinštančný súd nerefletoval ani na podstatnú zmenu skutkových tvrdení uvádzaných žalobcom oproti skutkovému stavu, ktorý vymedzil v podanej žalobe.

Žalobca vymedzil obsah podanej žaloby po skutkovej stránke tak, že od októbra roku 2014, kedy žalovaný vstúpil do užívania bytu, tento užíval do 5.2.2020. Vlastníkom bytu bol v tom čase žalobca. Žalovaný užíval byt s výslovným súhlasom žalobcu, no bez toho, aby existovala medzi zmluvnými stranami bližšia dohoda na jeho užívaní. Žalovaný neposkytoval akékoľvek majetkové protiplnenie a tak mal získať na úkor žalobcu ako vlastníka neoprávnený majetkový prospech, ktorý bol vyčíslený ako obvyklé nájomné účtované v danom čase a mieste za porovnateľný predmet nájmu. Preto je povinný vydať bezdôvodné obohatenie.

V konaní od samotného počiatku nebolo sporné, že by žalovaný neužíval byt v danom časovom rozpätí. Spornou bola otázka, či sa jednalo o užívanie bez právneho dôvodu, alebo existoval právny dôvod jeho užívania a ak áno, aký.

Argumentácia prvoinštančného súdu založená na vlastníctve žalobcu je len formálna, predstavovala len ako čiastočný spôsob zabezpečenia a následného vysporiadania pohľadávky predchádzajúceho vlastníka – veriteľa A. K., ktorý mal voči otcovi žalobcu, p. L. B., čo detailne uviedol žalovaný vo svojich podaniach, slúžiacich na popretie skutkových tvrdení uvedených v žalobe žalobcu. Preto od počiatku, kedy vstúpil do užívania predmetného bytu, vedel, že vlastnícke právo k bytu žalobcu je síce dané de iure, ale de facto je naďalej vlastníkom p. K. a nič v tom čase nenasvedčovalo, že tomu tak nie je.

Prvoinštančný súd na tieto sporné otázky vykonal výsluch procesných strán a svedkov, avšak dôkazy pre určenie skutkových tvrdení hodnotil izolovane a selektívne a nie vo vzájomnej súvislosti. Súd nebral do úvahy skutočnosti, ktoré sa vzťahovali na okolnosti, za ktorých vstúpil žalovaný do užívania bytu, následne jeho užívanie počas celého obdobia a ktoré boli podporené svedeckou výpoveďou svedka A. K., ktorý sa bližšie vyjadril k prevodu vlastníckeho práva na žalobcu. Svedok nemal dôvod podávať nepravdivú výpoveď, nebolo by to žiadnym spôsobom na prospech. Modus operandi, prečo došlo k prevodu vlastníckeho práva na žalobcu, bola jeho snaha o vyporiadanie obchodnoprávných pohľadávok, ktoré mal voči otcovi žalobcu, ako aj obchodným spoločnostiam, na ktorých podnikaní sa podieľal svojou majetkovou účasťou. Súd na dôkazný návrh žalovaného svedčiaci o jeho tvrdeniach neprihliadol z dôvodu, že nebol včas uplatnený, čím mu znemožnil realizáciu procesných práv predložiť dôkazy na preukázanie svojich skutkových tvrdení. Uvedeným dôkazom sa reagovalo na situáciu, ktorá vyvstala v priebehu dokazovania, a to na tvrdenia svedka o existencii pohľadávok voči otcovi žalobcu, ktoré bolo následne popreté svedkom L. B. pri jeho výsluchu. Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia síce uviedol skutkové závery vyplývajúce z výpovede svedkyne M. N., ale tie už bližšie nehodnotil, ani v súvislosti s inými dôkazmi vykonanými vo veci. Je v kolízii tvrdenie svedkyne, ktorá tvrdí, že žalobcovi neplatil žalovaný nájomné a následne uviedla, že mu mali dávať platby, ktoré boli v premenlivých výškach.

Svedkyňa ďalej neuviedla, že žalobcovi bolo uhrádzané nájomné vo forme mesačných splátok úveru, ktorými splácal kúpnu cenu za byt, ktorého vlastníkom sa mal žalovaný stať. Dokonca do bytu investoval nemalú finančnú čiastku. Počas celého obdobia, kedy žalovaný užíval byt, žalobca sa nedomáhal nájomného za jeho užívanie, dokonca sám platil úhrady spojené s užívaním bytu do polovice roka 2018 bez toho, aby požadoval čo i len čiastočnú refundáciu.

Tým, že žalobca v priebehu konania uvádzal nové skutočnosti, ktoré boli podstatné pre právne posúdenie veci, došlo k zmene obsahu žaloby po skutkovej stránke podľa § 140 ods. 2 CSP, o ktorej zmene nebolo konajúcim súdom rozhodnuté. Skutkové tvrdenia žalobcu uvedené v žalobe sú reprezentované tak, že od počiatku užíva byt a neexistuje právny titul na jeho užívanie. To, že tento titul najskôr existoval a neskôr odpadol predstavujú dva rozličné dôvody, prečo je potrebné bezdôvodné obohatenie vydať. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne ako vecne nedôvodnú.

4. K odvolaniu zaujal písomné stanovisko žalobca. Žalobca vo vyjadrení uviedol, že na podanom návrhu v celom rozsahu trvá a žiadal, aby odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Zhodným tvrdením strán bolo užívanie bytu žalovaným v konkrétnom časovom úseku, o ktorom súd nemal pochybnosti, lebo sa žiadne ani neponúkali, preukázané. Žalobca užívanie preukázal, keď to

žalovaný potvrdil a navyše to vyplývalo aj z iného konania žalovaného, keďže tento viedol aj so svedkom K. súdne konanie o určenie vlastníckeho práva k tomuto bytu, na ktorý si žalovaný bezdôvodne nárokoval. Úspech žalovaného teda závisel od preukázania jeho tvrdení o dôvode užívania, ktoré sú v zásade protichodné aj v odvolaní. Ide o tvrdenie, že žalovaný žalobcovi platil a tiež o to, že žalobca nebol vlastníkom. Teda že existovala istá komplikovaná dohoda medzi K. a otcom žalobcu o prevedení daného bytu za účelom vysporiadania nárokov podnikateľských subjektov, v mene ktorých sa konalo. Pre vyhodnotenie námietky žalovaného v súvislosti s vykonávaním dokazovania je podstatné, že žalovaný v pozícii žalobcu v konaní vedenom pred Okresným súdom v Bardejove pod sp. zn. 5C/4/2020 sa domáhal určenia vlastníckeho práva k bytu, kde najskôr bolo tvrdené, že vlastníkom je p. G. a neskôr sa do konania pridal aj svedok K. a tvrdil, že za vlastníka má byť určený on. Na prvom pojednávaní však žalobcovia zobrali žalobu späť a konanie bolo zastavené. Preto žalobca v priebehu konania spochybňoval aj dôveryhodnosť svedka K..

Odvolacie námietky v súvislosti s úhradou žalovaného žalobcovi za užívanie bytu vo forme úhrady pôžičky, resp. splácanie kúpnej ceny za byt ostali nepreukázané a sú nedôvodné.

Žalobca namietal, že došlo k zmene skutkových tvrdení. Žalobca nespochybnil, že umožnil byť užívať žalovanému na dočasnú výpomoc, ani to, že žalovaný mal záujem byť kúpiť. Neexistovala však žiadna platná zmluva o budúcej zmluve a keď bolo zrejmé, že žalovaný nemá možnosť byť kúpiť, tak sa žalobca začal domáhať vypratania, ku ktorému sa žalovaný nemal a uvedené oddiaľoval. Za žalované obdobie teda nebol žiadny titul na užívanie bytu žalovaným, preto k žiadnej zmene žaloby nedošlo. Táto námietka je samoučelná, keďže nie je zrejmé, aký by mala prípadná potreba rozhodnutia o zmene žaloby pre žalovaného právny význam, kde treba dodať, že stále by sa jednalo o bezdôvodné obohatenie. Pokiaľ by len pre uvedené mal byť rozsudok zrušený, ide o požiadavku nesledujúcu žiaden legitímny právny následok na postavenie žalobcu. Prvoinštančný súd správne vo veci rozhodol a žiadal prvoinštančný rozsudok potvrdiť s uplatnením nároku na náhradu trov konania.

5. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu podľa zásad uvedených v § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne.

6. Žalovaný podal odvolanie voči celému napadnutému rozsudku prvoinštančného súdu, proti všetkým výrokom. Okrem vyhovujúceho výroku, ktorý výrok smeruje voči žalovanému, je súčasťou vyhláseného rozsudku aj meritórny výrok o čiastočnom zamietnutí žaloby. Žalovaný podal odvolanie aj voči zamietavému výroku rozsudku prvoinštančného súdu.

Podľa § 386 písm. b/ CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

Osoba oprávnená podať odvolanie je strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Z obsahu výroku prvoinštančného rozsudku vyplýva, že odvolanie podala sporová strana, teda žalovaný, proti rozsudku prvoinštančného súdu v časti zamietavého výroku. Tento výrok nebol vydaný v neprospech žalovaného, javí sa, že tento výrok, vzhľadom na to, že žalobca v tejto časti nebol úspešný voči žalovanému v rozsahu časti príslušenstva uplatňovanej pohľadávky, svoj nárok nedosiahol. Teda žalovanému nebola uložená v tomto rozsahu povinnosť plniť žalobcovi. Z uvedeného vyplýva, že žiadna ujma týmto výrokom žalovanému spôsobená nebola, preto nie je oprávnenou osobou na podanie odvolania proti tomuto výroku.

Preto odvolací súd v tomto rozsahu odmietol odvolanie žalovaného proti zamietavému výroku ako podané neoprávnenou osobou.

7. Vo zvyšku odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného a zistil, že odvolanie nie je dôvodné.

Žalovaný v odvolaní uviedol, že rozsudok prvoinštančného súdu trpí skutkovými aj právnymi vadami. Súadne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Táto nesprávnosť môže byť spôsobená buď chybným vyhodnotením návrhov na vykonanie dôkazov, alebo nesprávnym vyhodnotením vykonaných dôkazov, alebo je tu predpoklad dotvorenia skutkového stavu ďalšími prípustnými prostriedkami procesnej obrany či prostriedkami procesného útoku. Nesprávne právne posúdenie veci, teda právna vada veci predstavuje vadu rozhodnutia, ktorá v prípade, že skutkový stav bol zistený riadne, dochádza buď tým, že sa neaplikovala príslušná právna norma, alebo aplikovala sa nesprávna právna norma, alebo obsah správnej právnej normy bol nesprávne interpretovaný, alebo správne zvolená a správne interpretovaná právna norma bola nesprávne aplikovaná.

Odvolací súd skúmal obidva dôvody odôvodňujúce odvolanie žalovaného a dospel k záveru, že k takýmto vadám konania nedošlo.

8. Pokiaľ žalovaný namietal, že žalobca v priebehu konania zmenil skutkové okolnosti uplatňovaného nároku, ktoré vyšli najavo v priebehu konania, je potrebné uviesť, že žalobca skutkové okolnosti odôvodňujúce uplatnený nárok uviedol v žalobe, kde svoje skutkové okolnosti zhrnul do základných téz, podľa ktorých žalobca je vlastníkom nehnuteľnosti, ktorú žalovaný užíval od októbra 2014 do 5.2.2020 bez právneho dôvodu, za užívanie žalobcovi nič neplatil, a preto si žalobca za posledných 24 mesiacov uplatňuje bezdôvodné obohatenie žalovaného za užívanie tejto nehnuteľnosti spolu vo výške 7.800 eur, ktoré mu žalovaný nezaplatil ani na základe výzvy. Tieto okolnosti bolo dôvodné v priebehu konania aj preukazovať, pretože tvorili hmotnoprávny základ uplatňovaného nároku. To, že v priebehu konania žalovaný realizoval svoju obranu aj ďalšími inými okolnosťami a tieto preukazoval navrhovanými a čiastočne aj vykonanými dôkazmi, nie je smerodajné pre skutkový základ uplatňovaného nároku, na ktorom žalobca trval a nevykonal žiaden procesný úkon, ktorým by menil žalobu. Jedine žalobca ako dominus litis môže svojimi procesnými úkonmi žiadať súd o pripustenie zmeny žaloby, čo sa v prejednávanej veci nestalo.

9. Predmetom uplatňovaného nároku je nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za 24 mesiacov, kde žalobca preukázal, že žalovaný od októbra 2014 do 5.2.2020 užíval byt, ktorého bol vlastníkom, bez finančnej náhrady.

Teda predmetom dokazovania boli základné hmotnoprávne okolnosti dôležité pre rozhodnutie o veci, ktoré mal možnosť žalovaný svojou obranou, ktorú mu poskytuje CSP spochybníť, resp. vyvrátiť. Ani jednu okolnosť odôvodňujúcu uplatňovaný nárok žalovaný nespochybnil, resp. nepreukázal opak. Preto prvoinštančný súd správne rozhodol, pokiaľ časť uplatňovaného nároku, vrátane úrokov z omeškania žalobcovi priznal.

10. To, že žalovaný navrhol vo veci vykonať ďalšie dôkazy, nie je sporné. Dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorého súd si vytvára poznatky potrebné pre rozhodnutie vo veci. Právomoc súdu konať o veci, ktorej sa týka žaloba, obsahuje aj právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I.ÚS 52/2003).

Súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný ani vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je výlučne vecou súdu, nie procesných strán. Taktiež aj hodnotenie dôkazov je výlučne právomocou súdu.

Pokiaľ súd v priebehu sporového konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, alebo vykoná len niektoré dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nie je to možné považovať za vadu, resp. za nedostatočne zistený skutkový stav veci, tak, ako to namietal žalovaný. Len súd má právo korigovať návrhy strán na vykonanie dokazovania v rámci rýchlosti a hospodárnosti celého konania. Len súd môže povedať a súčasne aj zabezpečiť, aby sa zisťovali také skutkové okolnosti navrhovaným dokazovaním, aby sa dokazovanie dotýkalo len predmetu konania a aby sa dokazovanie neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný.

Dôkazy navrhované žalovaným nemali relevanciu k predmetu prejednávaneho sporu, dotýkali sa iných vzťahov, dokonca aj iných subjektov týchto vzťahov. Preto správne uviedol prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku, že tieto dôkazy, ktoré predložil žalovaný, nie sú relevantné a na tieto neprihliadol. Je pravdou, že prvoinštančný súd konštatoval, že boli predložené po lehote, ale v rámci hospodárnosti konania by nemali vplyv na meritórne rozhodnutie vo veci, preto aj odvolací súd sa stotožnil s okolnosťou, že ich vykonanie by nemalo vplyv na správne zistený a správne právne posúdený skutkový stav. Tým sa však nevylučuje právo strán sporu navrhnovať dokazovanie, avšak rozsah, spôsob dokazovania vždy je v kompetencii súdu.

11. Preto odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky žalovaného za dôvodné a rozsudok prvoinštančného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako správny vo vyhovujúcom výroku potvrdil.

12. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP. V odvolacom konaní bol v plnom rozsahu úspešný žalobca. Preto mu patrí nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške tejto náhrady rozhodne prvoinštančný súd samostatným uznesením po tom, čo bude ukončené toto konanie.

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

2

17Co/75/2022

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).